

Som liten Flicka, jag smelte min docka
 Och mig förnöjde med blommor och blad
 Jag gick mig i ången att rosorna plocka,
 Hoppa och dansa som Fåttungen glad.
 Hwad mina nöjen de afbrutes sållan,
 Endast att leka war allt mitt begär.
 Gick jag allena till Linden wid Källan;
 War det då endast att roa mig der.

2.

Jag wärte hastigt, och lekarna flydde;
 Unglingens blickar fann wäg till min själ!
 Han under walsen förtroligt mig brydde,
 Endast med honom jag dansade wäl;
 Men då han fann mig så kall och så sållan
 Och i en annan jag såg honom käl;
 Gick jag allena till Linden wid Källan;
 War det då endast att spegla mig der.

3.

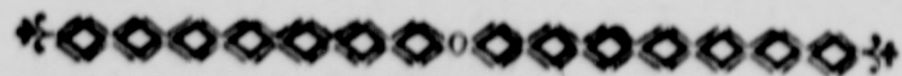
En gång på ången jag honom fick råka,
 Gick! hwad mitt hjerta då slog i mitt bröst:
 Af ömhet för honom jag då wille språka,
 Först hämta upplysning och sedan tröst.
 Hwad mina nöjen då afbrötes sållan
 Endast att leka war allt mitt begär.
 Gick jag allena till Linden och Källan
 War det då endast att möta mig der.

M a j = S å n g.

Stockholm,
 hos J. G. Björnstaël, wid Stortorget.

Stockholm, tryckte hos J. Hörberg, 1825.

Det fins ett land, der aldrig böljan fryser
 Och aldrig ängens blommor semna in;
 Der sanden guld och floden perlor hyser,
 Och skogens nötter bjuda mjölk och win;
 Der lusten får det korn, som nöjet bergar,
 Och silkesmasken spinner menskans drägt,
 Der solen yppigt minsta grässtrå färgar,
 Och wällust kryddar sjelfwa windens slägt.

2.

Men detta land och alla jordens länder,
 Jag byter ej emot det fria land,
 Der fliten, glad, den njugga torfwa wänder,
 Som wären löst ur drifwans kalla band;
 Der stundom Norden än i semmarn ryter,
 Men hälsan dansar på de blåa fjäll;
 Der kraftens son ur klippan jernet bryter,
 Och stora dygder bo i ringa tjäll.

3.

Hwad säga wäl en Indisk himmels under,
 Hwad tjuvar alla blommors doft en slaf,
 Hvars öga, midt i Paradisets lunder,
 Ser endast tigrar och en smyckad gräf?
 För slafwen fåfångt öppnas Österns salar,
 Hans tanke har ej hopp, hans själ ej dygd;
 Naturens fröjd ej till hans hjerta talar
 Och till hans minne ingen fosterbygd.

4.

Men ack! då Nordens ljusa björkar knoppas
 Och swalan wäckes af den ljunma wind,
 Och hwarje bröst det friska lifwet droppas
 Och wärens ungdom purprar hwarje kind.
 Wallhornet hörs på bygdens gröna kullar,
 Och dalen smattrar Jägarns glada skott,
 På wiken flaggas de förtbjda jullar
 Och sjelfwa staden kransar sina flott.

5.

Må guldbestänkt en utländsk Flora glittra!
 Ni, blöga sippor, dock mitt hjerta få.
 Må nåstergalen söderns toner qwittra!
 Er, muntra lärkor, hör jag hälsst ändå.
 Då wärens första blickar wärma jorden
 Och första grönskan hoppets lösen ler,
 För Kung och Bonde är en fest i Norden,
 Hvars sälla fröjder ej ett Peru ger.

6.

Med Maj-löf prydes hwhita högtids-bordet,
 Wid sångens samliud bygges samjans bål,
 Det glada lynnet wingar ger åt ordet,
 Och glasen klinga: "gamla Manhems skål!"
 Allt är ett helt, en ledja blott af bröder,
 Som knytes trängre hwarje ögonblick;
 Af win och wänskap gubbens anlet glöder,
 Af kärlek brinner ynglingarnes blick.